

1

NOVES AMISTATS

En un carrer estret de Cadaqués hi havia un nen repenjat a la paret amb les mans a les butxaques. Observava el camió parat a pocs metres que obstruïa el pas. Tenia les portes del darrere obertes. Dos homes en descarregaven caixes de cartró i mobles. Eren els empleats de la mudança. El nen no semblava gaire content. Una nena se li va acostar i va saludar-lo:

—Hola. És casa teva?

El nen va mirar-se la nena com si no l'hagués entesa. No va dir res, amb l'esperança que aquella pesada marxés. Però ella va assenyalar la porta oberta de l'altra banda del carrer i va repetir:

—És casa teva?

El nen es va decidir a contestar:

—Sí.

—Véns a viure al poble?

El nen va dubtar, però va acabar contestant:

—Sí.

—Vaja, no ets gaire parlador. Jo sóc la Cristina. I tu, com et dius?

12

En Víctor no sabia com fer entendre a aquella tafanera que no tenia ganes de parlar. Va tornar a dubtar si contestar o no i, a la fi, va dir el seu nom.

—Víctor.

—Víctor? Que bé. Anirem a la mateixa classe.

A en Víctor li va picar la curiositat.

—Com ho saps?

—Vaig donar un cop d'ull a les llistes i només hi ha un Víctor a tota l'escola.

—Em vols fer creure que saps de memòria el nom de tots els alumnes?

—Sí.

En Víctor va obrir la boca per parlar. No sabia si titllar la Cristina de creguda o de mentidera. Va tornar a tancar la

boca. La Cristina no li semblava mala persona i ell no es volia guanyar enemics el primer dia.

Veient que en Víctor no deia res, la Cristina li va proposar:

—Vols que anem a fer una volta? Fins a la platja.

En Víctor s'hi va animar.

—D'acord. Serà més divertit que estar-se aquí esperant que caigui alguna caixa i s'escampi tot per terra. Un moment.

En Víctor va deixar que un dels homes de la mudança entrés a l'edifici amb un llum de peu a una mà i un test amb una planta a l'altra. Llavors va entrar-hi ell i va cridar:

—Mare!

Al cap d'uns quants segons, una dona va sortir del primer pis i es va abocar a la barana de l'escala.

14

—Sí?

—Puc anar a la platja?

—A la platja? I ja sabràs com arribar-hi?

—Hi vaig amb una amiga.

—Ah! Ja has fet una amiga? Això està molt bé. Vés-hi, doncs. I sigues prudent.

La Cristina i en Víctor van començar a caminar cap a la platja. El nen va preguntar:

—Tu ets d'aquí?

De seguida va desitjar no haver dit res. Era una pregunta estúpida. D'on havia de ser la Cristina, si no? Estava segur que ell era l'únic foraster del poble. Per això es va sorprendre molt quan la Cristina va respondre:

—Vam arribar aquí fa tres dies. Som de Badalona.

—Però... hi heu vingut de vacances? A passar-hi dos o tres mesos o...?

—No, no. A quedar-nos-hi. Vols que t'ho expliqui?

En Víctor va arronsar les espatlles, com si no li importés, però va acabar dient:

—Sí.

15

La Cristina va fer un saltiró i va començar a bellugar les mans. Tenia el costum de fer-ho quan parlava.

—Doncs, veuràs: resulta que el mes passat es va morir el meu avi Pau. El pare de la mare. Em segueixes?

—Hum. Sí. Ho sento.

—Gràcies. L'avi Pau tenia un restaurant aquí, al poble, i el portava amb el seu fill, el meu oncle Pau. No sé si m'entens.

—Perfectament —va assegurar en Víctor—. En Pau pare i en Pau fill tenien un restaurant. En Pau pare era el teu avi i es va morir; en Pau fill és el teu oncle i, per tant, és el germà de la teva mare.

—Molt bé! Doncs l'oncle Pau va parlar amb la mare i li va dir que no es veia amb cor de portar el restaurant tot sol i que, si ella no venia a ajudar-lo, se'l vendria.

—I heu vingut.

—La mare no podia suportar que es perdés el restaurant al qual el seu pare havia dedicat tota la vida.

En Víctor va rumiar una estona.

—Perdona que t'ho preguntí —va acabar dient—, però el teu pare què hi diu? Si és que tens pare, que no ho sé.

—No em fa res que m'ho preguntis. El pare és representant. És una feina que el fa viatjar molt i para poc per casa. Quan la mare li va explicar el que passava, ell va dir que no tenia gaire dret a decidir on havíem de viure perquè gairebé no hi era mai, a casa.

—Ostres. Quin paio més legal, el teu pare. A mi m'hauria encantat que els meus pares s'haguessin dut tan bé.

En Víctor va desitjar haver-se mossegat la llengua. La Cristina va fer la pregunta inevitable:

—Què els passa, als teus pares?

En Víctor va sospirar. Havia parlat massa, però va decidir que podia confiar en la Cristina.

—Resulta que s'han separat.

—Em sap greu —va dir la Cristina.

—I a mi. M'entenc amb tots dos, però...

En fi, el pare s'ha quedat al pis de Girona. Em toca ser amb ell cada dos caps de setmana. La mare va dir que volia començar una vida nova i..., ja ho veus, som aquí.

—No t'ho has pres gens bé, oi que no?

—No. Estic fet pols.

Van continuar caminant en silenci. La Cristina guiava. De sobte, en tombar una cantonada, van veure el mar. Van enfilar recte cap allà i es van aturar arran de sorra. La Cristina va preguntar:

—Et ve de gust trepitjar-la?

En Víctor va arronsar les espatlles un altre cop. La Cristina es va descalçar. Amb les sabates a la mà, va córrer fins a la vora del mar. En Víctor es va apropar a la nova amiga fent passes llargues i len-

tes, amb les sabates posades, procurant que no hi entrés sorra.

La Cristina va reconèixer algú que caminava pel passeig de vora la platja. Va assenyalar cap allà.

—Víctor, mira. És en Celoni, el meu cosí. És fill de l'oncle Pau. Vols que te'l presenti?

En Víctor va buscar amb la mirada.

—Aquell tan grandot? —va preguntar.

—Sí. Vindrà a la nostra classe. És dos anys més gran que nosaltres, però...

—Però què?

—És que no li agrada gaire estudiar i va una mica endarrerit.

—Ah.

La Cristina va agitar els braços i va cridar:

—Celoni! Ei, Celoni! Aquíí!

El noi es va aturar en sentir el seu nom. En una mà duia una bossa de patates fregides acabada d'encetar. En tenia la boca plena. Quan va reconèixer la seva cosina, va alçar els braços per saludar i totes les patates van anar a terra. La Cristina i en Víctor van fer cap allà i el van ajudar a

recollir l'escampall. Tots tres van llençar les patates a una paperera i es van espolsar les mans. En acabat, la Cristina els va presentar:

—Víctor, el meu cosí Celoni.

—Hola, Víctor. Ets amic de la Cristina?

—Sí. Ens hem conegut fa una estona. La meva mare i jo hem arribat avui.

—De vacances?

—No. Per quedar-nos.

—Guai —es va alegrar en Celoni—. No tinc gaires amics per aquí.

En Víctor va fer una preguntar imprudent:

—I per què no?

En Celoni va arrufar les celles i va tancar els punys. Les galtes se li van posar vermelles. La Cristina no va tenir temps d'advertir en Víctor que en Celoni era molt perillós quan s'enfadava. Aquest va mirar en Víctor als ulls i va explicar:

—La majoria de nens creu que sóc gras i babau. Tu també ho penses?

La Cristina va agafar en Celoni d'un braç.

—Celoni...

—Què? Només li he fet una pregunta.
En Víctor va somriure. No tenia por.
Feia falta molt més que un xicotot un
pam més alt que ell per fer-li venir por. Va
preguntar a en Celoni:

—I tu què penses? Ets gras i babau?

En Celoni no va saber què dir. Aquell
nouvingut o era molt valent o li volia pren-
dre el pèl. Va mirar la Cristina perquè li
donés un cop de mà. Ella li va recomanar:

—En Víctor t’ha fet una pregunta. Contesta-la-hi.

—És que això no m’ho havia preguntat mai ningú. Són els altres els que m’ho diuen quan tenen ganes d’insultar-me.

En Víctor va insistir:

—Ets un gras babau o no?

—Jo... A veure, em sembla que peso una mica més del compte. És que el meu pare té un restaurant i... s’hi menja tan bé, oi? Hum. I d’allò altre..., doncs a vegades em costa entendre les coses. Què? Cap problema?

—Per mi, no —va assegurar en Víctor—. Procuraré dir-te les coses de manera que les entenguis. I tu? Tens cap problema amb mi?

En Celoni va fer un somriure enorme i se li van veure restes de patates entre les dents.

—Em sembla que serem molt bons amics.

Va allargar la mà a en Víctor, ell la va encaixar i, de seguida, va protestar:

—Vés amb compte, que em trencaràs tots els ossos.

—Ai, perdona'm.

La Cristina estava molt contenta. Va xiuxiuejar a en Víctor:

—Em sembla que ets l'únic amic que té. I has aconseguit ser-ho en un temps rècord.

—Ei —va dir en Celoni—, què fèieu? Us anàveu a banyar?

—No —va dir la Cristina—. És que m'ha vingut de gust trepitjar la sorra. Què us sembla si anem a seure a l'ombra d'aquella barca?

En Víctor i en Celoni es van mirar. Cap dels dos no en tenia ganes. Van esclafir a riure. En Celoni va confessar a en Víctor:

—Al final, sempre s'acaba fent el que vol la meva cosina.

En Víctor va fer que sí amb el cap sense poder deixar de riure. La nena va demanar:

—Es pot saber què us passa a vosaltres dos? Voleu venir o no?

—El que tu diguis —va dir en Celoni.

—Això, el que tu diguis —va repetir en Víctor aguantant-se el riure.

Al cap d'una estona d'estar asseguts a l'ombra de la barca, la Cristina va preguntar:

—Sabíeu que no gaire lluny d'aquí hi viu el professor Sabatòtil?

En Víctor va demanar:

—El professor què?

Però en Celoni sí que en sabia alguna cosa.

—És el vell sonat que viu en una caseta al cap Norfeu.

La Cristina va demanar explicacions al seu cosí:

—Per què dius que és un vell sonat? El professor Sabatòtil és un savi.

—Un savi? Doncs no ho sembla pas.

—Ah, no? Des de quan saps reconèixer un savi?

—I jo què sé. No n'he vist mai cap, em sembla. Però sé reconèixer un sonat. El vell viu en una casa més petita que una capsa de mistos. Té una cuinera alemanya i un majordom escocès. Que potser us sembla normal?

En Víctor li va donar la raó:

—A mi no m'ho sembla. Tu què hi dius, Cristina?

—El professor Sabatòtil és un dels savis més prestigiosos del món. D'on ho has tret, això del majordom i la cuinera?

—No m'ho invento: m'ho ha dit el pare.

—L'oncle Pau? Que potser va a dinar al restaurant?

—No. El vell no pot sortir dels voltants de la casa. Va amb cadira de rodes.

La Cristina va rumiar durant una estona. Va proposar:

—Què us sembla si l’anem a conèixer?

En Celoni la va mirar fixament abans de contestar:

—Que no has sentit el que t’he dit? Viu al cap Norfeu.

—I què?

En Víctor s’hi va afegir:

—Això. I què?

En Celoni va explicar:

—Que al cap Norfeu només s’hi pot anar caminant i és a dues hores de camí.

La Cristina va dir:

—Ah. Doncs no és tan lluny.

—Que no...? Són dues hores d’anada i dues de tornada. Quatre hores en total. I hi ha molts trams de pujada.

En Víctor va comentar:

—Jo no tinc res més a fer. I m’agrada caminar.

La Cristina va somriure.

—A mi també m’agrada caminar.

—Doncs a mi no m’agrada gens ni mica —va assegurar en Celoni.

La Cristina li va pregar:

—Au, va, Celoni. Nosaltres no sabem on és. Et necessitem. A més, no tens curiositat per conèixer algú tan important?

—No.

—En Víctor i jo sí. Hi anem demà? Convindria que sortíssim d'hora. Us va bé a les vuit?

En Víctor va demanar:

—Millor a dos quarts de nou.

En Celoni va insistir:

—He dit que no.

La Cristina no li va fer cas i va preguntar a en Víctor:

—Tens motxilla?

—Motxilla? No. Per a què la vull?

—Hem de portar menjar i aigua. I potser una càmera de fotos, una llibreta per prendre notes, una brúixola... Jo sí que tinc motxilla. Podem compartir-la.

—D'acord. Farem servir la teva motxilla però la portaré jo.

—Fet —va dir la Cristina.

En Celoni va bellugar les mans davant dels altres dos.

—Ei! Que sou aquí? Us he repetit vint vegades que no penso fer aquesta caminada.

La Cristina li va fer un petó a la galta, es va aixecar i li va recordar:

—A dos quarts de nou. Primer passaré a buscar en Víctor per casa seva i després et recollirem a tu. Ara porto en Víctor a casa, que hem d'anar d'hora a dormir. Que emocionant! Coneixerem el professor Sabatòtil.

En Celoni va intentar protestar:

—Escolta, Cristina, jo no...

En Víctor es va aixecar, va posar una mà a l'espatlla d'en Celoni i li va dir:

—Gràcies, nano. A la teva cosina li fa molta il·lusió. Ens veurem demà.

—Però...